

Vänsterpress om Ukraina april 2014

Krisen i Ukraina försätter. I skrivande stund pågår det väpnade sammanstötningar mellan pro-ryska aktivister (som bl a ockuperat polisstationer och andra offentliga byggnader) och ukrainska säkerhetsstyrkor i östra Ukraina. Artiklarna nedan, som är från sista veckan i mars och de två första veckorna i april, behandlar dock inte den allra senaste utvecklingen, men ger en del av bakgrunden. Vi kommer således att få anledning att komma tillbaka till Ukraina.

För tidigare artikelsamlingar om Ukraina, se [Svensk vänsterpress om Ukraina – februari 2014](#), [Svensk vänsterpress om Ukraina – mars 2014](#) (artiklar från 1:a veckan i mars), [Svensk vänsterpress om Ukraina – mitten av mars 2014](#) och [Svensk vänsterpress om Ukraina 14–21 mars 2014](#)

Se även: Tariq Ali [Hur Vladimir Putin blev ond](#) (från 28 mars) och [Zbigniew Marcin Kowalewski: Folkens vår når Europa](#) (publicerad 26 mars).

Anmärkningsvärt är att *Flamman* inte skrivit något om Ukraina sedan 20 mars,

MF 13/4 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Flykt från Krim</i>	1
<i>Ryssland stärker sitt grepp om grannland</i>	2
Internationalen	3
<i>Kievregimen rensar upp bland de värsta extremisterna?</i>	3
<i>Karl Liebknecht 1914 och Ilja Ponomarjov 2014</i>	4
<i>Revolutionär jäsning i östra Ukraina</i>	5
Offensiv	7
<i>IMF tar strypgrepp om Ukraina</i>	7
<i>Intensifierad imperialistisk rivalitet kring Ukraina</i>	9
<i>Våldsam splittring hotar Ukraina</i>	9
Proletären	11
<i>EU-avtal kräver brutal åtstramning</i>	11
<i>Svobodas väg till maktens boning</i>	12
<i>Kuppregering i konflikt med militanta fascister</i>	15
<i>”Ukraina får inte bli geopolitiskt slagfält”</i>	16

Arbetaren

Flykt från Krim

Linus Valtersson

Arbetaren 28/3 2014

Innan Ryssland började erövra ukrainska militärbaser rapporterades i Arbetaren om två officerare, en rysk och en ukrainsk, som satt i en tågkupé och sade att om de får order om "eldgivning" så ska de beordra soldaterna att skjuta i luften. Detta är i stort vad som har hänt – med två undantag: en ukrainsk soldat och en man från den ryska sidan har dödats.

Pro-ukrainska medier rapporterar nu att upp till hälften av eleverna i de ukrainska grundskolorna här på Krim har skrivits ut. Många ukrainska familjer väljer uppenbarligen att lämna Krim, vilket uppmuntras av Kiev-regeringen. Den ukrainska minoriteten har i varierande grad också ett "hemland" att flytta till. Det har inte Krimtatarerna. Enligt officiella uttalanden från de styrande i Moskva och Simferopol ska inte det ryska medborgarskapet medföra några förändringar för Krim-tatarernas status på Krim. Det är inte alla som litar på detta. Men böneutropen från moskén i Alushta kunde som vanligt höras över hela staden på lördagsmorgonen.

Det finns dock en ganska stor grupp av politiska aktivister här på Krim – även rysktalande – som deltog i kampen mot president Janukovitj och därefter mot den ryska invasionen, som nu väljer att fly härifrån. Dessa lämnar Krim av rädsla för repressalier från den nya makten, och inte nödvändigtvis för att de ser Ukraina som ett "hemland".

Den mer långvariga antifascistiska rörelse som alltid funnits här på Krim – innan de pro-ryska separatisterna gjorde anspråk på denna roll – var förhållandevis stor. De högerradikala separatisterna var desto färre. De var väl ungefär 15 aktiva för några år sedan. Folk skrattade åt dem. Dessa män har nu fått organisera några av de pro-ryska medborgargardena. Innan dess var antifascisterna alltid flest på gatan här i Simferopol.

Även på Krim marscherar alltså en del högerradikaler nu med det orange-svarta giorgievskij-bandet – en sovjetisk symbol över "segern mot fascismen" i vad som på ryska kallas det Stora fosterländska kriget (andra världskriget, redaktörens anmärkning).

– Det är inte så aktuellt att ta fajten på gatan längre. De flesta av oss fokuserar nu på informationskriget; att upprätthålla alternativ information om vad som sker på Krim och i omvärlden. Information som inte kommer ifrån Kreml.

Det säger ryskspråkiga Anastasia, som tidigare var aktiv inom den autonoma vänstern men på senare tid engagerat sig inom den pro-ukrainska informationsförmedlingen Krim-SOS. På en av Krim-SOS mötesplatser träffar jag såväl nyliberaler som autonoma vänsteraktivister. Det är inte alla här som vill tala i eget namn längre.

– Det är ett faktum att många, som tidigare var politiskt aktiva, drar nu. Detta har ingenting med språk eller etnicitet att göra. Det handlar mer om medborgerliga friheter, säger Anastasia på ryska.

Kontantkrisen på Krim hade knappt hunnit lägga sig i lördags, då de ryska kreditkorterna slutade att fungera. De exklusivaste butikerna längs strandpromenaden öppnade inte.

– Folk åker ju inte på semester med väskan full med kontanter längre, inte i dagens samhälle. Vi trodde den tiden var förbi, också i Ryssland. Det är sjukt. Ingen var förberedd på just detta. Själv har jag 200 gryvna (motsvarande cirka 140 svenska kronor) kvar. Det blir ju ingen fest det här precis.

Det säger Evgenij, en man i 30-årsåldern från Sankt Petersburg, som just tvingats vända i entrén till ett av Krims dyraste kaféer efter att han inte fick köpa sitt morgonkaffe med kort där heller. Klockan, skorna och kostymen indikerar att Evgenijs köpkraft sällan är så begränsad som just denna dag. Kaféet står tomt. Ute på gatan är det fullt. Solen kräver inga kreditkort.

Ryssland stärker sitt grepp om grannland

Asel Kalybekova

Arbetaren 11/4 2014

Det statskontrollerade ryska oljebolaget Rosneft vill förvärva en majoritetsandel i det statskontrollerade bolag som äger alla Kirgizistans civila flygplatser. Förhandlingarna har väckt oro i vissa kretsar i huvudstaden Bisjkek och en del menar att landets suveränitet är hotad. Men med den djupa korruptionen, den svaga politiska styrningen och det avlägsna geografiska läget menar en del bedömare att landet har få alternativ.

Rosneft har främst visat intresse för ett uppköp av företaget Manas International Airport som tagit sitt namn efter den största flygplatsen som bolaget äger. Förutom Manas, som ligger utanför Bisjkek, har företaget tio mindre flygplatser runt om i landet, de flesta är dock inte i bruk.

I nästan 13 år har USA haft en militärbas på platsen, men i juli i år ska trupperna lämna Manas. Utan pengarna från USA menar kirgiziska företrädare att bolaget, som till 79 procent är statligt ägt, kommer att få ekonomiska problem.

I februari undertecknade Rosnefts styrelseordförande Igor Setjin, som anses vara en nära allierad till Rysslands president Vladimir Putin, och Kirgizistans tillförordnade premiärminister Dzjoomart Otorbajev en icke-bindande överenskommelse vilken innebär att Rosneft väntas köpa 51 procent av bolaget för omkring 1 miljard dollar.

Enligt överenskommelsen har Rosneft planer på att göra flygplatsen till en internationell knutpunkt. I ett separat dokument beskriver det ryska oljebolaget att det även planerar att ta över 50 procent av bränslehanteringen vid flygplatsen i Osj, som är Kirgizistans näst största, samt att köpa upp Bisjkeks oljebolag som har bensinstationer i huvudstaden.

Manas International Airports vice ordförande Dair Tokobajev menar att bolaget måste få nya inkomster när den amerikanska militärbasen läggs ner.

– Vi har en hel del problem. Vi behöver en investerare, säger han

Sedan 2010, när Kirgizistans regering började tala om att amerikanerna skulle behöva ge sig av, har president Almazbek Atambajev sagt att en modernisering av landets flygplatser och skapandet av en internationell knutpunkt är en av hans främsta prioriteringar. I en tv-intervju den 27 mars i år visade han starkt stöd för den planerade Rosneft-affären.

Under de senaste åren har ryska statskontrollerade bolag tagit över allt fler viktiga kirgiziska tillgångar. I december förvärvade den ryska gasjätten Gazprom bolaget Kyrgyzgas som har hand om distributionen av gas i Kirgizistan och som var i djup ekonomisk kris. Det ryska vattenkraftbolaget Rushydro väntas göra investeringar motsvarande flera hundra miljoner dollar i Kirgizistan. Därtill väntas det ryska energibolaget Inter Rao bygga ett vattenkraftverk i Narynfloden, en investering på motsvarande 2 miljarder dollar.

Landet är allt mer beroende av Ryssland. Migrantarbetare från Kirgizistan som arbetar i Ryssland bidrar med motsvarande en tredjedel av Kirgizistans bruttonationalprodukt. Ryssland har i dagsläget också en stor andel trupper i landet.

Analytikern Marat Kazakpajev i Bisjkek säger att Kirgizistan behöver utländska investeringar, men att landet bör inrikta sig på att locka till sig privata investerare. Han menar att Ryssland vill utöka sitt geopolitiska inflytande i regionen.

– Det faktum att Rosneft är ett statligt ägt bolag ger överenskommelsen en politisk kontext. Det här handlar inte om affärer utan om politik, säger han.

Men korruptionen och den politiska instabiliteten i Kirgizistan uppges skrämja bort västerländska investerare.

– Låt oss erkänna det öppet, om det ska bli några investeringar måste de komma från Ryssland. Det kommer inga investeringar från väst. Rosnefts intresse för Manas kan betraktas som ett första steg till att Kirgizistan går med i en ryskledd tullunion, sade ekonomen Meimanbek Abdylidajev i en intervju i den amerikanska radiostationen Radio Liberty i Kirgizistan.

Internationalen

Kievregimen rensar upp bland de värsta extremisterna?

Per Leander

Internationalen 27/3 2014

Fascistiska Högra Sektorn med ledaren Oleksander Muzytjko längst till höger

Natten till tisdagen [25/3] dödades den ökände ukrainske fascisten Oleksander Muzytjko av ukrainsk säkerhetspolis. Oleksander Muzytjko, som var mer känd under pseudonymen ”Sasjko Bilyi”, var ledare för Högra Sektorn, den paramilitära grupp som stod för en stor del av den organiserade väpnade kampen på Maidan och spelade en avgörande roll i störtandet av president Viktor Janukovytsj den 22 februari.

Oleksander Muzytjko var veteran från Tjetjenienkriget där han slogs på tjetjenernas sida mot ryssarna. Så sent som i mars i år gick Ryssland ut med en officiell internationell efterlysning av Muzytjko, efter att denne uppmanat islamistiska terrorister att begå terrordåd mot ryssar. Han har också uppmanat till mord på judar och kommunister.

Efter maktskiftet i Ukraina, då en koalition av borgerliga liberaler, konservativa och en handfull Svoboda-nazister bildade den nya regeringen, fick Högra Sektorn ansvar för polisen i

Kiev. Men Oleksander Muzytjko har fortsatt att kräva ett stort inflytande över politiken som tack för Högra Sektorns roll i ”den nationella revolutionen”, och vid flera tillfällen har han misshandlat och hotat andra ukrainska politiker i den nya regeringen.

Det var officiellt på grund av dessa hot, som den ukrainska säkerhetspolisen gjorde ett tillslag mot Oleksander Muzytjko. Enligt polisens egna uttalanden skulle de bara gripa honom, men Muzytjko ska ha börjat skjuta mot poliserna som besvarade elden, varpå Muzytjko dödades. Enligt andra uppgifter var polisens syfte hela tiden att döda Muzytjko, och hans kropp hittades dumpad på ett fält i västra Ukraina.

Kanske tyder tillslaget mot Oleksander Muzytjko på att Kievregimen nu vill röja undan de allra värsta extremisterna från Maidan, och avsluta det tidigare samarbetet med fascisterna. När den nya ukrainska regeringen nu utvidgar samarbetet med EU och USA, samt begär ekonomiskt stöd och lån från Väst, är det trots allt inte helt oproblematiskt att ha med öppet antisemitiska politiker och kalasjnikov-viftande kamouflerade fanatiker som talar om raskrig vid förhandlingsborden.

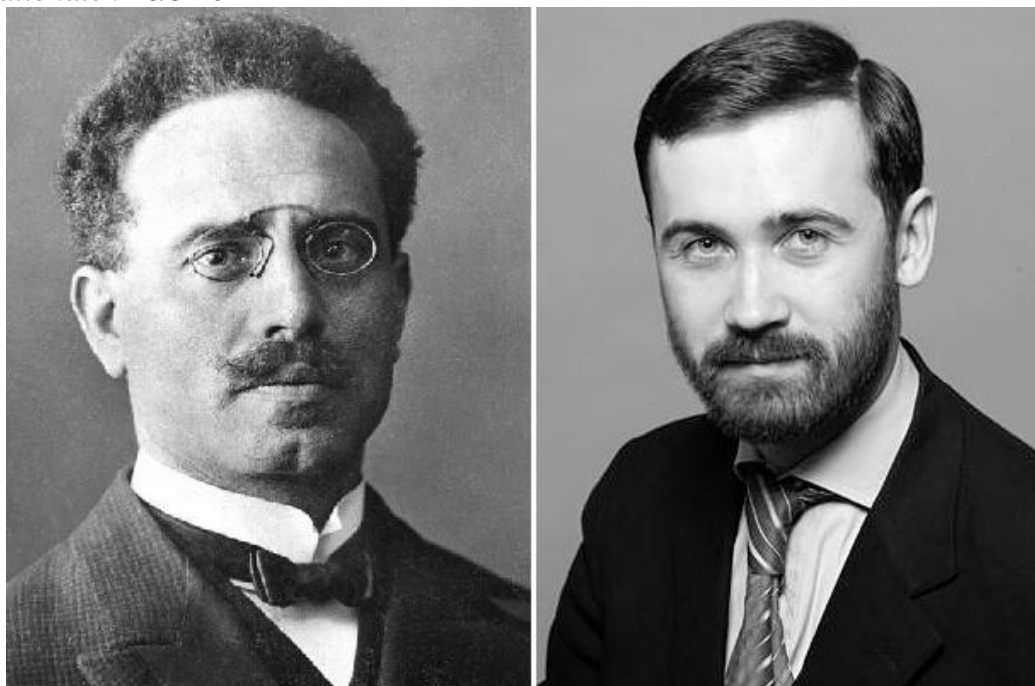
Det kan dock visa sig bli svårt att tämja de tusentals fascistiska milismän som härdats av flera månaders gatustrider och besitter stora mängder vapen och självföretroende. Högra Sektorn har också sagt att man nu ska hämnas för mordet på deras ledare.

Någon dag efter att Oleksander Muzytjko dödades, kom också beskedet att Ukrainas tillförordnade president Turtjynov sparkar landets försvarsminister Ihor Tenjuch. Officiellt har Tenjuch själv begärt att få gå, då han ses som ansvarig för misslyckandet att stoppa de ryska trupperna från att ta över Krim. Men Ihor Tenjuch var också en av de fyra ministrarna i den nya regeringen som hämtats ur det nynazistiska partiet Svoboda.

Karl Liebknecht 1914 och Ilja Ponomarjov 2014

Per Leander

Internationalen 28/3 2014

Karl Liebknecht och Ilja Ponomarjov

När det ryska parlamentet röstade för att stödja president Putins annektering av Krim, var det bara en enda av dumans 450 ledamöter som röstade nej. Det var socialisten Ilja Ponomarjov,

en av ledarna för ryska Vänsterfronten, men officiellt invald för det av Kreml godkända partiet Rättvisa Ryssland, eftersom Vänsterfronten inte får ställa upp i val.

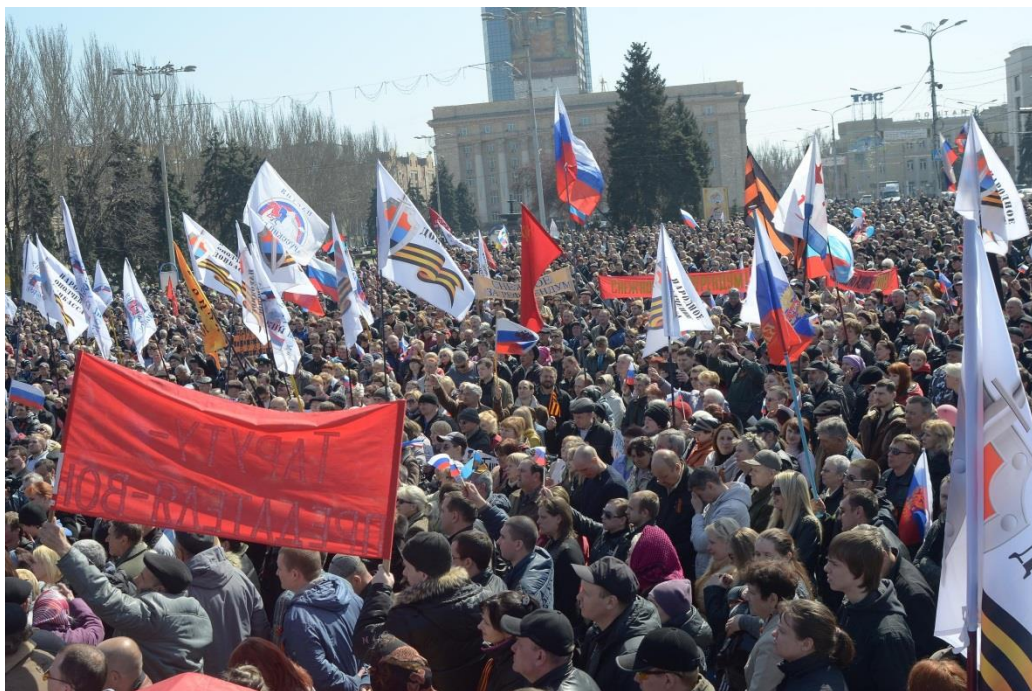
Ilja Ponomarjov sa i sitt tal att han visserligen förstod och respekterade krimbornas önskan att ansluta sig till Ryssland och fördömde den nya nationalistiska regimen i Kiev. Men förklarade att han samtidigt inte kunde bidra till en utvidgning av Putins auktoritära regim. Dessutom varnade Ponomarjov för att den ryska annekteringen av Krim bara kommer att stärka högerregimen i Kiev samtidigt som Ukraina allt snabbare drivs i händerna på EU och Nato och risken för krig ökar.

Vid första världskrigets utbrott 1914, ställde sig den tyske socialisten Karl Liebknecht upp i tyska riksdagen som den enda som röstade emot krigskrediteringen och sa nej till kriget. Exakt hundra år senare är det den ryske socialisten Ilja Ponomarjov som ensam har mod att säga nej till krig. Karl Liebknecht dömdes till fängelse. Hur det kommer att gå för Ilja Ponomarjov är ännu oklart, men de andra ledarna för Vänsterfronten, som Sergej Udaltsov och Aleksej Sachnin, har Putin redan fängslat eller drivit i landsflykt.

Revolutionär jäsning i östra Ukraina

Per Leander

Internationalen 28/3 2014

Demonstration för självstyre i Donetsk 6 april. Dagen efter stormades stadshuset.

Protesterna växer i gruv- och industriområdena. Boris Kagarlitskij: "Arbetarklassen har vaknat för första gången sedan Sovjets fall." Går det att rädda Ukraina som en nation?

Ukraina slits nu sönder av interna och externa krafter. Den nya högerregimen som kontrollerar huvudstaden Kiev och de västra delarna av landet, saknar helt stöd i de östra delarna där en växande självständighetsrörelse är på frammarsch. Samtidigt har den störtade presidenten Viktor Janukovytsj Regionernas parti också förlorat kontrollen, och det har uppstått ett maktvakuum i dessa områden.

Maidanrevolutionen i Kiev hade sitt ursprung i det folkliga missnöjet med korruption och fattigdom, men rörelsen styrdes av högerpolitiker och extremnationalister. De politiska motsättningarna i Ukraina handlar nu till ytan om etnicitet, där den ultranationalistiska

ukrainska retoriken i väst har fått den ryskspråkiga befolkningen i öster att bli allt mer rysk-nationalistisk. Samtidigt blir klassperspektiven nu också allt mer tydliga, då majoriteten av dem som stödjer den borgerliga regimen i Kiev är medelklass som drömmer om EU-medlemskap och modernisering. Medan majoriteten av motståndarna till den nya regimen finns bland industri- och gruvarbetarna som fruktar att förlora sina jobb efter EU:s och IMF:s krav på besparingar och marknadsreformer.

”Ingenting visar tydligare på klasskaraktären i den pågående konflikten i Ukraina, än de två grupper som drabbade samman i Charkov den 7 april”, skriver den ryske marxisten Boris Kagarlitskij: ”På ena sidan av torget stod den välklädda medelklassen, studenterna och intelligentian med den blågula flaggan, den ukrainska statens symbol. På andra sidan av torget stod enkelt klädda fattiga arbetare och ungdomar från förorterna med röda fanor, ryska flaggor och antifascistiska symboler. Många av dem är dåligt utbildade och grova i sin retorik. Till och med deras ryska modersmål, som över hela det forna Sovjet är arbetarklassens språk, behärskar de dåligt. De har ännu ingen erfarenhet av politisk kamp och har tidigare inte varit intresserade av det. Men de har fått nog nu. De kom ut på torgen och de var ursinniga. De har tagit det första steget för att försvara sina kollektiva intressen”, skriver Kagarlitskij.

Efter flera veckors demonstrationer övertogs i måndags regeringsbyggnaden i staden Donetsk och senare samma dag i Charkov, som i båda fallen utropade sig till självstyrande ”Folkrepubliker” och krävde att det ska hållas folkomröstningar om självständighet för regionerna. Revolutionärerna i Charkov drevs bort redan samma natt av ditskickade soldater och poliser från Kiev, och många demonstranter greps.

Men i Donetsk, en region med 4,5 miljoner invånare, har demonstranterna i skrivande stund lyckats behålla kontrollen. Stadens guvernör, oligarken Sergej Taruta som är en av Ukrainas rikaste män, drevs på flykt, och polisen i Donetsk förhöll sig passivt när demonstranterna tog över stadshuset, trots att de fått order av regimen i Kiev att använda sina vapen. På onsdagen gick många av gruvarbetarna i Donetsk ut i strejk till stöd för ”Folkrepubliken”.

Även om demonstranterna som tog över regeringsbyggnaden i Donetsk har vädjat till Ryssland om att skicka ”fredsbevarande styrkor”, så är det inte i första hand rysk nationalism, utan sovjetnostalgi som dominerar proteströrelsen i öst. 25 år efter Sovjets fall har de flesta glömt det stalinistiska förtrycket, men minns desto starkare de sociala rättigheter som trots allt fanns då. Valet att kalla utbrytarstaterna för Folkrepubliker är också ett tecken på det, och vid utropandet av ”Folkrepubliken Donetsk” sjöng man den gamla sovjetiska nationalsången, inte den ryska. Därefter sjöng folkmassan Internationalen.

”Vi försöker förklara för folk att Ryssland inte längre är Sovjetunionen. Det finns inget positivt att hoppas på från Putins regim. Arbetarna måste lita på sin egen kraft nu”, skriver Borotbas partiledare Sergej Kirichuk på facebook.

Borotba, som är det största oberoende socialistpartiet i Ukraina, har fått påhopp från anarkister och mindre vänstergrupper för att de deltar i de pro-ryska demonstrationerna i östra Ukraina. Men en tysk socialist, Franz Ickstatt från organisationen Arbetarmakt, som nyligen besökte Charkov och deltog i en av demonstrationerna med Borotba, skriver: ”Vid mötet underströk Borotba att kampen måste riktas mot oligarkerna och kapitalismen. Trots det var de vanligaste slagorden som ropades av demonstranterna: ’Ryssland, Ryssland’. Kamraterna från Borotba stämde inte in i ropen, men kunde inte heller göra något för att stoppa dem.” Vidare berättar Franz Ickstatt att han själv höll ett tal om internationalism, varpå folkmassan svarade med applåder och hurrarop, vilket Franz Ickstatt tog som ett tecken på att demonstranterna egentligen inte var speciellt rysknationalistiska. ”Om arbetarrörelsen och vänsterpartierna i Europa kunde erbjuda bättre stöd och konkret hjälp till arbetarklassen i Ukraina, så skulle folket här inte behöva sätta sitt hopp till Putin”, skriver Franz Ickstatt.

Man ska inte överdriva betydelsen av de sociala inslagen i proteströrelsen i östra Ukraina. Den ryska nationalismen är stark där och kan få övertaget. ”Men för första gången på många år har arbetarklassen nu börjat visa sig som en kraft i det forna Sovjet”, skriver Boris Kagarlitskij och fortsätter:

”Att tala om klassmedvetande är ännu för tidigt, och de ryska flaggorna är fortfarande betydligt fler än de röda i demonstrationerna. Men när Folkrepubliken Donetsk proklamerades i måndags, fanns också tydliga krav på nationaliseringar av stora företag, jämställdhet och sociala rättigheter. Klassmedvetandet i proteströrelsen kommer att växa och formas i den fortsatta politiska kampen, och klasskampen är nu en realitet.”

Att Ukraina kommer att bestå som en sammanhängande stat blir allt mindre troligt. Men både den västra och östra proteströrelsen har sina rötter i folkligt missnöje med korrupta politiker och oligarker, och vanliga människors önskan om ett bättre liv.

Genom det starka nationalistiska inflytandet över respektive rörelse, har folken ställts mot varandra. Det enda som kan rädda Ukraina nu är om dessa två proteströrelser på något sätt kunde överbrygga dessa motsättningar och förenas för de gemensamma målen i den fortsatta revolutionära kampen.

Offensiv

IMF tar strypgrepp om Ukraina

Per Olsson

Offensiv 2/4 2014

IMF:s åtstramningar kommer att innebära en utökad misär för det ukrainska folket.

I förra veckan antog det ukrainska parlamentet den uppgörelse med Internationella valutafonden (IMF) som Väst har påtvingat landet. Uppgårelsen innebär att Europas näst fattigaste land ordineras ett stålbad som saknar motstycke.

Gaspriserna höjs omedelbart med 40 till 50 procent och löner och pensioner sänks samtidigt som priserna i övrigt stiger när landets valuta faller fritt. Dessa åtgärder kommer att leda till

att redan hårt ansatta hushåll får uppleva drastiskt försämrade levnadsvillkor. Det är ingen ”livlina” till Ukraina, utan snarare en livlina till bankerna i Väst.

Totalt lovar IMF, EU och USA plus några ytterligare länder att bi-stå Ukraina med krislån på uppemot 27 miljarder dollar (cirka 176 miljarder kronor) över två år. Men lånen är starkt villkorade och närmare en fjärdedel av lånen har öronmärkts till skuldavbetalning.

De villkorade lånens omedelbara konsekvens är höjda energipriser. Priset på gas till hushållen kommer att höjas med 50 procent från och med maj i år.

”Något som innebär att fyra miljoner hushåll blir beroende av bidrag för att klara hemmets energiförsörjning framöver. Det innebär att 30 procent av befolkningen blir beroende av bidrag för att klara hemmets energiförsörjning framöver” (Sverige Radio Ekot den 27 mars).

Sannolikt blir dock den verkliga prisökningen på gas betydligt högre än 50 procent, kanske närmare 80 procent på grund av att landets valuta ska flyta fritt, ett annat IMF-villkor, vilket betyder en kontinuerlig devalvering med ständigt högre importpriser som följd. Samtidigt ska statssubventionerna på gas helt försvinna inom två år, så hushållens bestraffas dubbelt. Och det rör sig om hushåll som inte har några besparingar och som redan lever på eller under marginalen.

IMF efterlyser vidare en starkt åtstramad budgetpolitik, vilket innebär både jobbnedskärningar, sänkta löner och pensioner i kombination med privatiseringar och högre skatter. Utom för företagen, som kan förvänta sig lägre skatter omedelbart i form av återbetald moms.

Sammantaget ger IMF-lånen knappast ens en kortfristig paus i krisförloppet. Ukrainas ekonomi ligger i ruiner efter drygt 20 år av gangsterkapitalism och korrupta politikers styre samt imperialistisk plundring.

Ukraina står vid randen till bankrott. Landets valuta har stadigt rasat i värde, valutareserven är nästan tömd och landets kreditvärdighet ligger lägre än Greklands.

Prognoser pekar mot att Ukrainas ekonomi sammantaget krymper med ytterligare 5 procent, kanske så mycket som 15 procent, under 2014-2015.

Medellönen i Ukraina ligger på strax över 1 800 kronor och mer än hälften av den summan går åt till mat och uppvärmning. De prisökningar som nu kommer betyder att miljoner hushåll tvingas ner i fattigdom.

Men Ukrainas 50 rikaste individer, som kontrollerar hälften av landets BNP (några källor menar 85 procent), kan inkassera både mer inkomster och en stärkt politisk makt när nu Väst och den nya regeringen tar hjälp av landets oligarker för att om möjligt konsolidera sin makt.

Symptomatiskt är att presidentvalet i maj ser ut att bli ett ”val” mellan den stenrike Petro Poroshenko, den förre presidenten Julia Tymosjenko med intima band till oligarkerna och en nyfascistisk kandidat.

Ingen regering i Ukraina har fram till nu vågat genomföra de åtstramningsprogram som IMF och Väst har krävt. Tidigare regeringar har backat av rädsla för de sociala följderna och mass-revolter.

Den nya regeringen har från första stund åtnjutit litet stöd i östra Ukraina. Nu kan dess underdånighet gentemot IMF snabbt resultera i att man förlorar stöd även i västra Ukraina.

Regeringens högerpolitik jämte Västimperialismens nykolonialism påskyndar en uppsplittning av Ukraina, vilket tenderar att stärka de redan starka separatistiska stämningarna bland den ryskspråkiga befolkningen i östra Ukraina.

Denna del av landet, där industrin och gruvor finns, kommer att drabbas hårdast av IMF:s och Västs stålbad och de marknadsreformer som krislånen kräver, och som följer på det frihandelsavtal som EU och Ukraina planerar att sluta efter presidentvalet i maj.

Intensifierad imperialistisk rivalitet kring Ukraina

Per Olsson

Offensiv 2/4 2014

Krimhalvön, en tiondel av Ukrainas territorium, är nu en del av Ryssland. Efter det ryska övertagandet av Krim har Väst stärkt sitt ekonomiska och politiska grepp om Ukraina genom bland annat lån eller löften om bistånd, och militärt via NATO. Samtidigt försöker USA och EU enas bakom ytterligare bestraffningsåtgärder gentemot Ryssland.

Rädslan för att ekonomiska sanktioner ska följas av ryska motåtgärder som slår både mot den svaga ekonomiska återhämtningen i Europa och Ukrainas sargade ekonomi har hittills fått Väst att försöka isolera Ryssland politiskt och diplomatiskt.

Men bland hökarna i Väst växer de revanschistiska stämningarna och regeringarna i Väst tävlar med varandra om vem som kan göra det hårdaste utfallet mot den ryska imperialismen och vem som är mest NATO-vänlig. Det i sin tur förebådar såväl nya sanktioner som en intensifierad imperialistisk rivalitet om makt och inflytande i alla de länder som gränsar till Ryssland.

Ukrainakrisen har långtgående globala konsekvenser och markerar på flera sätt ett slut på den världsordning som skapades efter stalinismens kollaps 1989-92.

Det nya moderna kalla krig som nu sätter sin prägel på relationerna mellan makterna tenderar ständigt att skapa nya konflikter och krishärddar, utan att de gamla släcks. Risken för väpnade sammandrabbningar ökar i takt med spänningarna ökar och militariseringen tilltar.

De ryska truppsammandragningarna vid Ukrainas gräns var mer en styrkeuppvissning inför den ryske utrikesministern Sergej Lavrovs samtal med USA:s John Kerry den gångna helgen än en förberedelse till invasion.

Men truppsammandragningar var också ett svar till NATO, som i veckan genomför en två dagar lång krigsövning i Litauen. Det NATO övar är ett flygkrig mot Ryssland, som i övningen anfallit Ukraina.

Även svenska Gripenplan deltar i denna krigsövning som delvis genomförs på svenskt territorium och som snart ska följas av flera liknande krigsövningar nära Rysslands gränser.

Det är endast om Ukrainas arbetare enas i en gemensam kamp mot kapitalism, ultranationalism och imperialismens söndra- och härskataktik som krisen i Ukraina kan börja få sin lösning.

Om inte arbetarna och de fattiga kan förenas är risken överhängande för att landet styckas på ett våldsamt sätt.

Våldsam splittring hotar Ukraina

Per Olsson

Offensiv 9/4 2014

Läget i Ukraina skärptes ytterligare när pro-ryska separatister tog över byggnader i tre stora städer – Donetsk, Charkiv och Lugansk – i landets östra del. I Donetsk har ockupanterna proklamerat suveränitet och kräver att en folkomröstning ska hållas den 11 maj för att utropa "Donetsks folkrepublik".

Den väststödda regeringen i Kiev har mobiliserat säkerhetsstrupper och hävdade i tisdags att man återtagit flera av de byggnader som ockuperats.

Det skärpta läget riskerar att snabbt följas av fler väpnade inbördesstrider som tar landet ytterligare steg mot blodigt sönderfall.

När detta skrivs på kvällen den 8 april har ockupanterna drivits ut från några av de byggnader man intagit, men många myndighetsbyggnader är fortfarande ockuperade och regeringsstyrkorna tycks förbereda en storskalig attack. Regeringen har även passat på att införa en ny lag som förbjuder grupper och enskilda att propagera för separatism, vilket bidrar till att öka de redan starka etniska och nationella motsättningarna.

När Ukrainas parlament diskuterade den nya lagen gick en av nyfascistiska Svobodas ledamöter till brutalt angrepp mot en av de proryska Kommunistpartiets ledamöter för att denne sagt ”att man borde lyssna till kraven från östra Ukraina”. Övergreppet i parlamentet och den nya repressiva lagen säger mycket om dagens Ukraina.

Faran för att den tilltagande rivaliteten mellan de imperialistiska makterna och den militära uppladdningen som sker i och kring Ukraina ska övergå i krigshandlingar kastar en mörk skugga över Europa.

Uppgifter gör gällande att uppemot 50 000 ryska soldater finns vid Ukrainas östra gräns. NATO har nyligen fått den ukrainska regeringens tillåtelse att öva på landets territorium. NATO står samtidigt på tur att öka sin militära närvaro i de NATO-länder som gränsar till Ukraina och Ryssland, som till exempel de baltiska staterna och Polen.

Enligt den ukrainska regeringen, med instämmande från Väst, är det allvarliga läget i Ukraina ett uttryck för ”den andra vågen” av rysk expansionism. Men det går inte att göra direkta paralleller med vad som hänt på Krimhalvön och det som nu utspelar sig i östra Ukraina.

En majoritet på Krimhalvön identifierade sig som ryssar och åtnjöt en viss grad av självstyre i Ukraina efter stalinismen kollaps 1991. Redan innan det ryska militära övertagandet i februari fanns det en önskan om att tillhöra Ryssland och som dessutom tilltog på grund av den nya ukrainska regeringens pro-västliga och nationalistiska hållning. Detta använde den ryska imperialismen i sin tur som en ursäkt för sitt militära övertagande av Krim, som snabbt följdes av att Krimhalvön blev en del av Ryssland. Putins agerande också i vetskap om att Väst inte skulle gå i krig över Krim. En rysk invasion av östra Ukraina däremot kan bara likställas med en krigsförklaring mot Ukrainas regering eller Väst.

I östra Ukraina, vars befolkningsmajoritet är rysktalande, har det inte funnits samma krav på självständighet och samgående med Ryssland som på Krim. Banden till Ryssland är visserligen starka, men även den rysktalande befolkningen har sett sig som ukrainare.

Det var i Donbass gruvor, i östra Ukraina med Donetsk som huvudort, som arbetarna 1989-90 började bygga de första självständiga fackföreningarna i det dåvarande stalinistiska Sovjet.

Tyvärr kom dessa självständiga fack aldrig att utvecklas till oberoende massorganisationer, utan föll offer för kapitalismens återupprättande.

Det är avsaknaden av självständiga arbetarorganisationer som lagt grunden till att oligarker, kapitalistiska politiker av olika kulörer och ultranationalister har kunnat få en dominerande ställning.

Häri finns också förklaringen till varför det som började som en spontan folkslig revolt mot den dåvarande korruppte presidenten Janukovitj kunde kidnappas av pro-västliga grupper i samarbete med nyfascister, och varför samma högerkrafter med stöd av EU och USA sedan kunde bilda ny regering. Det var en regering som för första gången saknade representation

från östra Ukraina och vars politiska kurs spred berättigad oro bland den rysktalande befolkningen.

Attacker mot det ryska språkets ställning och ett stålbad som hårdast drabbar industri- och gruvområden i östra Ukraina i kombination med Västs omfamning har understött proryska separatistiska stämningar, vilket Putin försöker använda för att flytta fram den ryska imperialismens positioner i Ukraina och gentemot Väst.

De kommande dagarna och veckorna kan bli avgörande för Ukrainas närmaste framtid.

I frånvaro av arbetarorganisationer – fackföreningar och socialistiska masspartier – som kan förena arbetarna i ett gemensamt motstånd mot oligarker, nationalistisk och etnisk splittring samt kapitalism och imperialism, är risken stor att Ukraina styckas upp på ett våldsamt sätt.

Proletären

EU-avtal kräver brutal åtstramning

Jan-Erik Gustavsson

Proletären 26/3 2014

EU:s 28 stats- och regeringschefer och Ukrainas så kallade övergångs-premiärminister Arsenij Jatsenjuk skrev i fredags under början till ett samarbets- och handelsavtal mellan EU och Ukraina.

Det var detta samarbets- och handelsavtal, eller associationsavtal, som den tidigare presidenten Viktor Janukovyts regering tillbakavisade i november, vilket var den utlösande faktorn bakom de USA och EU-understödda våldsamheter som avsatte och fördrev den ukrainska valda regeringen.

Av någon anledning har EU-ledarna bara slutit avtal om 21 sidor eller cirka 2 procent av innehållet i det fulla avtalet. Det sägs att undertecknandet av hela avtalet skall skjutas upp till efter valen i maj.

Enligt Tysklands förbundskansler Angela Merkel var det Jatsenjuk som föreslog 2-procent-avtalet.

”Ukraina ville bara skriva under den politiska delen. Vi är villiga att skriva under resten av talet om handeln, men det har återverkningar för handeln mellan Ukraina och Ryssland, så vi respekterar önskningarna”, sade Merkel.

Konkret innehåller de 21 sidorna ett förord, några allmänna principer för bilaterala relationer och planer för en utrikes- och säkerhetspolitik som bland annat omfattar vapenförsäljning.

På presskonferensen motiverade EU:s ordförande Herman van Rompuy avtalet med: ”Vägran att underteckna associationsavtalet med Europeiska unionen skapade folkliga protester, ett politiskt och kulturellt skifte. Vi minns de som gav sitt liv för friheten...Det (underskriften) är ett uttryck för vår solidaritet”.

Jatsenjuk fyllde i med att ”denna uppgörelse möter miljoner av ukrainares önskat att få bli medlemmar i EU”.

Van Rompuy sade också att avtalet kommer att föra Ukraina närmare det ”europeiska sättet att leva” och kanslern Angela Merkel sade att undertecknandet visade på ”gemensamt hållna värden”.

Men vad är det ”europeiska sättet att leva”? För löntagarna, inte bara i Grekland utan över hela Europa betyder det växande social misär – drastiska nedskärningar i jobb, löner,

pensioner, offentlig service och levnadsförhållanden – för att tillfredsställa samma banker, finansiella institutioner och storföretag, som var ansvariga för den ekonomiska hårdsmälta som ledde till krisen 2008.

I Ukraina som redan utsatts för det internationella kapitalets villkor är fattigdomen omfattande och hälso- och levnadsförhållandena utsatta.

Vad menar Merkel med ”värden”? De kan bedömas utifrån den antisemitism och ultranationalistiska strömningar som gynnas av hennes allierade i övergångsregeringen.

Tre dagar före statschefernas undertecknandeceremoni i Bryssel bröt sig ett gäng fascister ledda av regeringspartiet Svobodas parlamentariker Igor Miroshnichenko in i Ukrainas stats-television och tvingade dess ordförande att underteckna sitt avskedsbrev.

Det är en skam att Sveriges statsminister undertecknar detta avtal. Vad säger partierna i EU-nämnden? Fick Reinfeldt klartecken innan han reste till Bryssel?

Svobodas väg till maktens boning

Mario Sousa

Proletären 26/3 2014

Uppkomsten av de väpnade grupperna på Maidanorget i Kiev var inte spontant. Det fascistiska UPA har organiserat träningsläger för unga sedan 2012.

I parlamentsvalet 2007 fick det fascistiska Svoboda 0,78 procent av rösterna. Nu deltar partiet i den ukrainska kuppregeringen. Mario Sousa, som rest runt i Ukraina och har många kontakter i landet, speglar utvecklingen från Viktor Janukovitj valseger 2010 fram till kuppen och det motstånd den nu möter i öster.

Efter Viktor Janukovitj svurit eden som Ukrainas folkvalde president 25 februari 2010 valde han en gå en politisk balansgång mellan väst och Ryssland. På sin första utlandsresa som president åkte Janukovitj 1 mars till EU och Bryssel. Angående Nato och EU förklarade Janukovitj att han hade för avsikt att fortsätta med samma politik som sin företrädare. 5 mars reste han till Moskva där en olika samarbetsavtal diskuterades. Den tredje resan gick till USA på inbjudan av Barack Obama.

Janukovitj trodde nog att han efter dessa tre besök skulle kunna regera Ukraina i fred. Så blev det inte. Militärstrategiska och ekonomiska intressen från USA och EU krävde mycket mera än diplomatiska uttalande av positiv karaktär. USA vill ha Natos missiler i Ukraina, EU vill åt Ukrainas ekonomiska rikedomar.

När USA:s dåvarande utrikesminister Hillary Clinton besökte Kiev 2 juli 2010 reste hon kravet att Ukraina skulle ansluta sig till Nato. Janukovitj avböjde och förklarade diplomatiskt att Ukraina inte ska ingå i något block och inte bidra till att dra upp fler skiljelinjer i Europa. Men Clinton gav inte med sig. Hon kontrade med att dörren till Nato stod öppet i alla fall. Tonen var inte vänlig, snarare hotfull. Och det stannade inte där.

Vid denna tidpunkt startade en märklig utveckling i västra Ukraina. Det fascistiska Svoboda, Frihetspartiet, var då fortfarande ett litet parti med säte i västra Ukrainas största stad, Lviv. I maj 2010 genomförde partiet en demonstration för att störa Janukovitj besök i Lviv, men det var ett litet bekymmer. Partiet hade vid denna tidpunkt inga representanter i parlamentet, i valet 2007 hade Svoboda fått 0,78 procent av rösterna.

Men plötsligt fick Svoboda råd att bygga ut partiet genom kostsamma politiska kampanjer och organiserandet av demonstrationer. I början av 2011 hade läget blivit ett annat. Genom den omfattande propagandan samlade det stora demonstrationer.

Från början av 2012 började partiet rekrytera ungdomar till träningsläger för att organisera UPA-Bandera. UPA är en fasciströrelse som under andra världskriget samarbetade med nazisterna under invasionen av Sovjetunionen. UPA gjorde sig känt för de mest barbariska brott mot judar, partisaner och kommunister.

Stora banderoller i Svobodas demonstrationer uppmanade ungdomar som hamnat i kriminalitet och missbruk att delta i UPA:s träningslägger, en betald sysselsättning på heltid. I ett land med enorm arbetslöshet var det inte svårt för UPA att rekrytera flera tusen anhängare. Det var tydligt att det fanns gott om pengar.

På detta sätt skaffade fascisterna en armé att sätta in i striden om makten.

Under samma USA satsade flera miljarder dollar för att destabilisera Ukraina. Säkert hamnade en del hos Svoboda och UPA. Även andra finansiärer lär ha bidragit, som miljardären Julia Tymosjenko till vilken Svodobas ordförande Oleh Tiahnybok offentligt riktade ett speciell tack efter maktövertagandet.

Under åren fram till 2012 växte sig Svoboda starkt. I parlamentsvalet det året fick partiet 10 procent av rösterna!

UPA:s och Svobodas armé blev USA:s förlängda arm i om kampen om makten i Ukraina som mynnade ut i kuppen 22 februari. Det var en armé som på Maidanorget i Kiev uppträdde välorganiserat i grupper om hundra personer och med bestämda uppgifter i kampen mot polisen.

Bilden som massmedia ger av spontana demonstranter mot regeringen är falsk. På torget fanns en betald armé av fascister utrustad med påkar och brandbomber som gav sig på polisen och till slut vann kampen om makten i Kiev.

Vad var det då som hände på Maidan?

Striderna hade pågått sedan december förra året. Polisens taktik var minst sagt märklig. De försökte knuffa bort fascisterna men genomförde ingen offensiv och gjorde inga gripanden. Den som följde händelserna kunde se hur mycket stryk poliserna på torget fick ta emot, utan att vinna över fascisterna i UPA och andra grupper som Högersektorn.

Sent på kvällen torsdag 20 februari, efter ett par dagar av mycket intensiva strider mot fascisterna, hade polisen lyckats ta över en stor del av det ockuperade torget. Sent på torsdag

natt kunde man på internet se bulldozrar och lastbilar göra rent denna del av torget. Allt skräp bars borta. Demonstranterna hade förlorat initiativet, polisen att hade stängt in dem på en liten del av torget och var på väg att vinna slaget.

Enligt SVT och SR fanns då ”tio gånger så många poliser på torget som demonstranter”. Så många var nog inte riktigt, men säkert var antalet poliser på torget många fler än demonstranterna.

Striderna var på väg att ta slut och regeringen Janukovitj på väg att vinna maktkampen om torget. Denna torsdagnatt gick under tecknad och la sig med tanken om att en avgörande under natten till fredag var att vänta. Ytterligare en tanke fanns där – om de inte fixar det nu så fixar de det aldrig.

Det fanns också andra krafter som agerade under denna tid.

Dagen innan hade ett stort pådrag satts i gång från EU om att få till stånd en överenskommelse mellan regeringen Janukovitj och de tre partierna i oppositionen, de två högerliberala partierna, Fäderneslandsförbundet och Udars, samt det fascistiska Svodoba. Om detta har vi tidigare rapporterat i Proletären.

En överenskommelse pressades fram snabbt av EU, som skickade representanter från Tyskland, Frankrike och Polen till Kiev. Överenskommelsen var också ett krav från USA som pressade EU till handling. Den svenska utrikesministern Carl Bildt var överenskommelsens främsta organisatör och pådrivare.

Redan på torsdag natt, efter en dags förhandlingar, enades regeringen och oppositionen om grunderna för en överenskommelse. Nyval till presidentposten, nyval till parlamentet, återgång till 2004 års grundlag samt att den fängelsedömda Julia Tymosjenko skulle sättas på fri fot. Samtidigt skulle oppositionen dra bort demonstranterna från torget på ett fredligt sätt.

Denna nya situation, med en politisk lösning i sikte, resulterade i att det inte genomfördes någon avgörande polisinsats mot demonstranterna natten mot fredag 21 februari. Detta skulle visa sig vara förödande.

Under fredagen träffades regeringen, oppositionen och utrikesministrarna från Tyskland, Frankrike och Polen och skrev under överenskommelsen. Regeringen Janukovitj tänkte att lugnet skulle inställa sig och att de åter skulle kunna regera. Men så blev det inte. Överenskommelsen ledde till regeringen nederlag.

När överenskommelsen lästes upp på Maidantorget av Udars ledaren, Vitalij Klitjko, förre världsmästaren i boxning, mottogs han av ett massivt motstånd. Klitjko blev utbuad och tvingades lämna torget. Demonstranterna krävde att Janukovitj och hans regering skulle avgå och de hade inga tankar på att lämna torget.

Efter det gick allt väldigt snabbt. Den stora polisstyrkan på torget drogs bort snabbt, på mindre än en halvtimme var över 5000 poliser borta. Enbart 200-300 poliser lämnades kvar. Demonstranterna var då 2000-3000.

Vem fattade beslutet om detta borttagande av polisen? Ännu snabbare försvann polisstyrkan som skyddade Ukrainas parlament, som bestod av flera tusen man. Denna polisstyrka utgjordes, i motsats till styrkan på torget, av en känd kommandostyrka av hårdhänta kravallpoliser, utbildade för att bekämpa demonstranter.

Denna styrka försvann från området kring parlamentet på mindre än 15 minuter. De lämnade kvar sina improviserade sängar, filtare och kuddar, tallrikar med mat, halvfulla vattenglas och annat de använt under de veckor de varit på plats.

Man kan inte låta bli att undra hur det var möjligt. Svaret kom senare när kuppen var ett faktum. En polisgeneral fanns bland de som framträdde på tv tillsammans med fascisterna. Alltid någon som säljer sig för dollar.

Efter det att polisen försvann uppstod i Kievs centrum en hel ny och oväntad situation. Då fanns inget som hindrade demonstranterna från att ta över hela centrum och inklusive parlamentet. Det var just vad de gjorde.

Massan av fascister under UPA-flaggan attackerade först de drygt 200 kvarvarande poliserna på torget vilka flydde i panik. Ca 60 poliser tillfångatogs av fascisterna. Sedan var det ett välorganiserat övertagande av centrum och parlamentet. Där fanns inget som kunde hindra fascisterna.

På lördag 22 februari rapporterade nyheterna att fascisterna hade segrat. Parlamentet blev nu det centrala i nyhetsförmedlingen. Fascisterna i UPA hade helt tagit över parlamentet och hundratals av deras vakter omringade parlamentet.

Av de 450 parlamentsledamöterna hade dock 232 lyckats fly och parlamentet kunde inte lagstifta. Men liberal-fascisterna hade inga problem med det. De tog in folk de kunde lita på och lät dem spela parlamentsledamöter. Redan samma dag kunde de välja talman och en ny president för landet.

På söndagen antog de två lagar som visade vem som bestämde. Den ena var att ryska inte skulle få vara officiellt språk i regionerna, den andra att förbudet mot nazistisk propaganda upphörde.

I östra Ukraina orsakade den liberal-fascistiska alliansens maktövertagande i Kiev ett stort uppror. I de stora städerna i öster erkänner befolkningen inte kuppregeringen utan kallar den för en junta.

Demonstrationerna mot fascisterna i Kiev duggar tätt. Det genomförs massdemonstrationer i tiotalet stora städer med miljonbefolkning. Under den gångna helgen demonstrerade återigen tiotusentals människor i både Donetsk och Odessa. De underkänner regeringen, de vill vara fria. I samtliga demonstrationer reses krav på folkomröstningar för att lämna Ukraina och ansluta sig till Ryssland.

Även i östra Ukraina börjar människor att organisera sig i försvarsstyrkor såsom skedde på Krim redan vid första demonstrationen mot fascisterna i Kiev.

Det är svårt idag att kunna se vad denna utveckling leder. Men en sak är säker. Kuppregeringen i Kiev har inte kontroll över stora delar av Ukraina.

Kuppregering i konflikt med militanta fascister

August Eliasson

Proletären 2/4 2014

Den militanta fascistgruppen Högersektorn omringade förra veckan parlamentsbyggnaden i Kiev och hotade att storma parlamentet efter att en av deras ledare skjutits ihjäl av polisen. Kuppregeringen, där fascistiska Svoboda ingår, försöker göra sig av med de våldsamma gatufascisterna.

En av ledarna för Högersektorn, Aleksander Muzychko sköts ihjäl när polisen skulle gripa denne på ett café i Rivne, västra Ukraina. Muzychko försökte fly och öppnade eld mot polisen som sköt tillbaka.

Dagarna efteråt omringade tusentals fascister parlamentet och hotade att storma det medan parlamentsledamöter från fascistpartiet Svoboda skrek tillbaka mot demonstranterna. Samtidigt har polisen gjort flera tillslag mot vapengömmor som tillhört Högersektorn.

Konflikten blottar sprickan mellan fascisterna i regeringen och de mer självständiga militanta fascistgrupperna som kontrollerar gatorna i delar av Ukraina. Dessa behövdes för att störta Janukovitjs regering men har nu snarare blivit ett hinder för kuppregeringens maktutövande.

Högersektorns omringande av parlamentet blottar också EU:s hycklande inställning till fascisterna.

– Jag fördömer kraftigt den press Högersektorns aktivister utsätter parlamentet för. En sådan påverkan på parlamentet är emot de demokratiska principerna och lagstyret, säger Catherine Ashton, EU:s högste representant i utrikesfrågor, i ett uttalande.

– Jag uppmanar Högersektorn och andra partier i Ukraina att avhålla sig från hot eller våld.

Catherine Ashtons uttalande är minst sagt spektakulärt då EU för bara en månad sedan stödde just Högersektorns våldsamma omringande och stormande av parlamentet som ledde till att president Janukovitj tvingades fly. Fascister accepteras så länge de står sida vid sida tillsammans med liberalerna.

Läget i Ukraina är alltjämt allvarligt. På regeringens dagordning står en nyliberal åtstramningspolitik med kraftiga nedskärningar i offentlig sektor och slopade subventioner. Fascistiska gatugång förföljer vänsteraktivister och letar efter ”landsförrädare”.

I södra och östra Ukraina är motståndet mot den nya regeringen fortfarande stort. Trots att myndigheterna försökt förhindra protester har tusentals visat sitt missnöje i fler olika städer och i Odessa demonstrerade tiotusentals mot fascister i Högersektorn som samlats på ett torg. Dessa fick till slut lämna torget under polisbeskydd.

”Ukraina får inte bli geopolitiskt slagfält”

Patrik Paulov

Proletären 9/4 2014

Ukrainas kommunistiska parti varnar åter för en utveckling där landet används som slagfält i kampen mellan västvärlden och Ryssland.

Varningen framfördes av kommunistpartiets ordförande Petro Symonenko på en presskonferens måndag 7 april [bilden ovan].

Statskuppen i februari gjorde att Ukraina fullständigt hamnade i händerna på västmakterna. Nu är det i Washington och Bryssel som det beslutas vem som ska sitta i Ukrainas regering och vilken ekonomisk politisk som ska drivas.

”Ukraina har blivit gisslan i den geopolitiska kraftmätningen mellan väst och Ryssland”, förklarade Petro Symonenko. Han framhöll att landets suveränitet och oberoende måste återerövrats och dess utrikespolitik ska utformas utifrån hela landets och alla invånarens nationella intressen.

Kommunistpartiet har gång på gång framhållit vikten av att hålla samman Ukraina och förhindra nationalistisk splittring och i värsta fall inbördeskrig. Det är den ukrainska arbetarklassen som har gemensamma intressen, oavsett var i landet arbetarna bor, vilket språk de talar eller vilken etnisk bakgrund de har.

Samtidigt uttrycker partiet en förståelse för det utbredda missnöjet i östra Ukraina, som nu tar sig uttryck i krav på självständighet eller till och med anslutning till Ryssland. Men inget av alternativen är något kommunisterna förespråkar.

Som en motåtgärd till sönderfallet av den ukrainska staten förordar man en federalisering, med ökat självstyre för regionerna. Bland annat föreslås att regionernas ledning ska utses i val och inte av regeringen i Kiev, såsom hittills skett.

Det sistnämnda är för övrigt en viktig orsak till de växande kraven på självständighet i östra Ukraina. Kuppmakarna i Kiev har nämligen utsett ökända oligarker till guvernörer över regioner i öster.

Kommunisternas förslag fördes åter fram i en parlamentsdebatt på tisdagen. Petro Symonenko påpekade att invånare i öster under lång tid rest kravet på ökat självstyre, utan att myndigheterna lyssnat på dem.

Han konstaterade att det är de högnationalistiska krafterna, det vill säga fascisterna i Svoboda, som bär skulden till kaoset. Det är de som genom ockupationerna av offentliga byggnader visat vägen för de väpnade banditgängen.

Något som slutligen fick känslorna att koka över var när Petro Symonenko sade att han tidigare haft fel om att Svoboda agerade i USA:s och västs tjänst. Han menade istället att dessa krafter, genom kaoset och plundringen av vapenlager, snarare gynnar Ryska federationens intressen av att försvaga och splittra Ukraina.

Då stormade det starkt Rysslandsfientliga Svobodas ledamöter fram och knuffade bort Petro Symonenko från talarstolen.

Agerandet ligger i linje med hur kommunisterna och alla med oppositionella åsikter behandlas efter kuppen.